

Dangira - 43-jų moteris savo gyvenimo prasmę atradusi vaikuose. Ji anksti tapo mama, močiute, o dabar save realizuoja dalindama rūpestį ir meilę kitiems.

Jaukūs ir išpuoselėti moters šeimos namai dažnai būna pilni ne tik savų vaikų, anūko, bet ir globojamų mažylių klegesio. Budinčia globotoja dirbanti moteris apie vaikus gali šnekėti jautriai, daug ir ilgai - toks ir buvo mūsų pokalbis. Jo ašis - šeima.

„Mes su vyru užaugome ne svajonių šeimose, todėl labai norėjosi, kad mūsų būtų kitokia, kad meile būtų apsupti vaikai ir anūkai, o šilumos rastų ir tie, kuriems jos trūksta“, - pasakojimą pradeda moteris.

Gegužė - šeimos mėnuo, tad Valstybės vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnyba inicijuoja istorijų ciklą apie Lietuvos šeimas. Dangiros šeima - viena jų.

Svajojo apie gražią šeimą

„Mes su vyru patys augom ne tokiose šeimose apie kurias rodo ir kalba. Vyrą augino viena mama: ūkis, daug brolių, todėl meilės ir dėmesio vaikui norėjosi daugiau. Mano tėvelis išgėrinėjo, buvo daug su tuo susijusių problemų, net smurto. Tokį senelį matė ir mano vaikai, todėl labai norėjosi būti kitokiu pavyzdžiu ir turėti kitokią šeimą“, - savo ir sutuoktinio prisiminimais apie šeimą dalinasi moteris.

Pasak Dangiros, sunkūs vaikystės išgyvenimai tapo pagrindu kurti kitokią šeimą, meile ir pasitikėjimu grįstus tarpusavio santykius, statyti kitokius savo namus.

Šiandien energingos moters namų durys atviros ne tik saviems, bet ir svetimiems vaikams.

Darbas įtakojo pasirinkimą

Panevėžio rajono, vėliau - ir miesto, tuomet dar Vaikų globos namuose, dirbusi Dangira teigia, darbui atidavusi visą save. Penkerius metus socialinei darbuotojai teko rūpintis ir mažiausiais, ir vyresniais vaikais. Neslėpdama užplūstančių emocijų, ji prisimena ir tuos laikus, kai į vyro autobusiuką susisodindavusi globos namų auklėtinius veždavo juos namo. „Taip norėjosi, jiems bent akimirksniui padovanoti namų aplinką ir motinišką rūpestį“, - sako Dangira.

Bene daugiausiai išgyvenimų moteris atsimena kalbėdama apie mažiausius vaikų globos

namų gyventojus. „Dirbdama mačiau, kaip tiems patiems mažiausiems trūksta dėmesio, meilės ir rankų šilumos. Deja, bet taip jau yra, kad daugiausia dėmesio tenka paaugliams, kurie nesąmoningai jo daugiausia ir reikalauja. Dvi darbuotojos tuomet būdavo su 15-20 vaikų, todėl dėmesio mažyliams tikrai labai trūko. Ko gero, tai ir yra atsakymas kodėl nusprendžiau tapti budinčia globotoja, o į šeimą priimti pačius mažiausius“, – neslėpdama besikaupiančių ašarų akyse sakė moteris.

Budintys globotojai - visa šeima

Pokalbio metu moteris ne kartą pabrėžė, kad globotoja yra ne ji, bet visa šeima. „Sprendimo, priglauti likimo nuskriaustus vaikus šeimoje, neįmanoma priimti vienam. Mes tarėmės, sprendėme, vyras taip pat išklausė globėjų kursus“, – prisimena budinti globotoja.

Jau pusantrų metų šios šeimos namų durys atviros saugumo ir rūpesčio ieškantiems vaikams.

Penkiolikmetę dukrą auginanti moteris neslepia, kad labiausiai baiminosi dėl jos – ar nebus per sunku, ar sutars tarpusavyje visa šeima ir globotiniai. „Kai atkeliavo patys pirmi vaikai, tai džiaugsmo tikrai buvo pilni namai“, – prisimena paauglės mama.

Dabar, kai namuose – netrukus trejų sulauksianti – globojama mažylė, Dangira sako, kad dukra kartais paprašo tylos. Tačiau taip yra dėl karantino ir nuotolinių mokslų, o ne dėl to, kad mergina prieštarautų tėvų sprendimui globoti vaikus. Tokiam sprendimui neprieštaravo ir savo šeimą jau sukūrus sūnus.

Tačiau moteris pripažįsta, kad kaip ir kiekvienoje šeimoje – globojant mažesnius vaikus, didieji dėmesio sulaukia šiek tiek mažiau.

Sunkiausia - suprasti, kad kiekvienas myli savaip

Savame rate, moteris sako, vis pasiūlanti ir artimiesiems tapti budinčiais globotojais, bet daugelis matančių jų šeimą atsako, kad tai per sunku. „Taip, emociškai sunku, nes tu išleidi vaiką į savo namus, jis čia būna, įgauna socialinių įgūdžių, atsiranda ryšys, pasitikėjimas. Todėl dirbti su savimi reikia labai smarkiai, kad vaiko paleidimas, grąžinimas šeimai būtų savaime suprantamas procesas, o ne atsisveikinimas,“ – apie budinčio globotojo darbą kalba Dangira.

„Sunkiausia į šeimas grąžinti tuos vaikus, kurių tėvais nepasitiki“, – teigia globotoja. Pasak jos, budintis globotojas mato realią situaciją, kaip vaikas augo ar juo buvo rūpinamasi, kaip bendraujama šeimoje iš kurios jis atvežtas, todėl nuspėti ar juo tikrai bus toliau tinkamai

pasirūpinta nėra sudėtinga. „Sunkiausia susitaikyti su tuo, kad globotus mažylius biologiniai tėvai myli savaip, o aš jų nepakeisiu“, – apgailestauja pašnekovė.

Moteris sako, kad per tuos pusantrų metų, jau yra tokių šeimų, kurių visi broliai ir sesės laikinai gyveno jų namuose ir tai skaudina. „Globojau du tos šeimos vaikus, dabar mūsų šeimoje – trečias apgyvendintas. Išvadų mama nedaro jokių, va kada labiausiai skauda širdį, kai supranti, kad neperauklėsi ir atsakomybės neišmokysi tų, kurie tokių vertybių turėtų mokyti kitus“, – savo nuomone dalinasi moteris.

Šeima didėja

„Man labai pasisekė, kad su daugeliu vaikų ir jų tėvų ar įtėvių liko šiltas ryšys. Gal ne dažnai, bet per mėnesį kartą sulaukiu daugelio mūsų šeimoje pasisvečiavusių vaikučių nuotraukų bei žinių, kaip jie dabar laikosi. Žinoma, šeimos ir vaikų istorijos skirtingos...“, – atsidūsta budinti globotoja.

Istorijos herojė sako palaikanti ryšius ir su kai kuriais dar vaikų globos namuose sutiktais vaikais. „Šeima kasmet vis auga, didėja. Nors globoju mažiukus, būna, susitikę tiesia rankytes ir atsimena, kartais tai nustebina“, – sako Dangira.

Ji pasakoja su viena mama bendraujanti iki šiol. Ryšius moteris sako palaikanti todėl, kad puikiai žino, jog situacija toje šeimoje nėra labai gera: „Bandau bent kiek padėti žmogui formuojant socialinius įgūdžius, patariu elementariais klausimais. Mūsų šeimoje gyvenusiam vaikui dar dabar nuvežu sauskelnių, jei reikia – maisto. Negaliu taip palikti žmogaus, o ypač, kai pats prašosi pagalbos“.

Asmeninis pavyzdys – geriausias auklėtojas

Kalbai pasisukus apie savų ir globojamų vaikų auklėjimą, moteris pradėjo nuo pastarųjų. „Aš griežtesnė, man svarbios taisyklės: kai valgom nekalbam, plaunam rankytes, tvarkom žaislus ir pan. O vyras linkęs nuolaidžiauti vaikams, juos palepinti, tai dažniausiai jis greičiau ir užmezga ryšį su vaikais“, – šypsodamasi sako globotoja. Ji neslepia, kad būtent jų namuose kai kurie vaikai išmoksta pasakyti jiems menkai žinomus žodžius: „ačiū“, „buvo skanu“, „prašau“.

Tačiau be grįžamojo ryšio, kaip pati sako, nelieka ir pašnekovės vaikai. „Su kiekvienu mažiku auga, bręsta ir mano vaikai. Jie mato dėkingumą globotinių akytėse, begalinį džiaugsmą visai menkais ir elementariais dalykais. Mes su vyru savo pavyzdžiu siekiame auklėti vaikus, o noras padėti kitiems ir dalijimasis – labai svarbios savybės“, – sako Dangira,

pasidžiaugdama ir tuo, kad gyvenimo pavyzdį dabar mato jau ne tik jos vaikai, bet ir anūkas.

„Be *beržinės košės* auklėjom vaikus. Patys buvom jos ragavę ir norėjosi, kad mūsų vaikai ir anūkai kitaip augtų. Su vaikais galima susitarti reikia tik noro ir kantrybės, mokėti kai kurias išdaigas ir pyktį *nuryti* ir ieškoti kitų problemų sprendimo būdų“, – apie vaikų auklėjimą sako mama, močiutė ir globotoja.

Dalijasi vaikų auklėjimo žiniomis

Anūkui – pusantrų, šiuo metu globojamai mergaitei – beveik treji, todėl vaikai puikiai sutaria, žaidžia, dalinasi žaislais. O per šventes, pasitaiko, kad Dangiros namuose būna ir visas vaikų darželis.

„Aš galvoju, kad šiek tiek mažiau dėmesio nei norėtusi duoti, gauna ir dukra, ir anūkas, tačiau priekaištų niekada negirdėjau“, – sako energinga moteris.

Moters sūnus sukūręs šeimą, gyvena sostinėje, tačiau neabejotinai, tėvų gyvenimo būdas jam nesvetimas. „Sūnus – pedagogas, futbolo treneris. Jis treniruoja vaikus. Futbolo subtilybių moko ir globojamus vaikus SOS kaime Vilniuje. Ten jų futbolo mokykla rengia treniruotes, vežasi į varžybas, stovyklas“, – pasakoja sūnumi besididžiuojanti mama.

„Su sūnumi mes jau dalijamės žiniomis ir apie vaikų auklėjimą. Jeigu jis eina į kokius motyvacinius, vaikų elgesio supratimo, pykčio valdymo ar panašius kursus, gauta informacija pasidalina ir su manimi. Taip tobulėjam kiekvienas – jis kaip tėtis, o aš kaip mama, močiutė, globotoja“, – sako Dangira.

